

Rödl & Partner

NEWSLETTER POLSKA

SPROSTAĆ WYZWANIOM

Wydanie
październik-
listopad 2019

Informacje z dziedziny prawa,
podatków i gospodarki

www.roedl.pl | www.roedl.de/polen | www.roedl.com/poland

W tym wydaniu polecamy:

→ Podatki

- Limitowanie kosztów usług niematerialnych – mała APA
 - Limit kosztów usług niematerialnych – pojęcie bezpośredniego związku
 - Podatek dochodowy od przychodów z tytułu własności budynków
-

→ Prawo

- Zmiany w dochodzeniu roszczeń cywilnych
-

→ MDR w pytaniach i odpowiedziach

→ Aktualności podatkowe

- Podatek od sprzedaży detalicznej: Komisja Europejska odwołuje się do TSUE
 - WSA: weryfikacja kontrahenta to zadanie fiskusa
 - Nieoprocentowana pożyczka od pracodawcy bez PIT
 - Zniesienie limitu składek na ZUS w 2020?
 - Obowiązkowy split payment dla wybranych transakcji
-

→ Podatki

Limitowanie kosztów usług niematerialnych – mała APA

Michał Gosek, Agnieszka Szczotkowska
Rödl & Partner Poznań

Od 2018 r. polscy podatnicy zobowiązani są do ograniczenia w kosztach uzyskania przychodów wydatków na usługi niematerialne nabywane od podmiotów powiązanych. Uzasadniając cel wprowadzenia nowych przepisów ustawodawca podkreślił, że stanowią one element przeciwdziałania agresywnym optymalizacjom podatkowym stosowanym przez międzynarodowe grupy kapitałowe.

Skutki wprowadzenia tej regulacji odczuwają przede wszystkim duzi podatnicy, którzy co do zasady w większym stopniu korzystają z usług świadczonych przez inne podmioty z grupy kapitałowej. Znaczna część ponoszonych przez nich wydatków na usługi niematerialne nie stanowi bowiem kosztu uzyskania przychodu.

Panaceum na powyższe bolączki stanowić ma tzw. mała APA (dalej także: uproszczona APA), którą polski ustawodawca planuje wprowadzić do polskiego porządku podatkowego, a która potwierdzać ma sposób kalkulacji ceny stosowanej w rozliczeniach wewnątrzgrupowych.

Opublikowany projekt ustawy zakłada wprowadzenie uproszczonej APA tylko wobec niektórych transakcji, a mianowicie: usług o niskiej wartości dodanej, opłat za korzystanie lub prawo do korzystania ze znaku towarowego lub know-how. Ponadto zakresem uproszczonej procedury APA związany będzie wyłącznie krajowy podmiot powiązany. Uproszczona APA ma stanowić alternatywę dla klasycznej APA – celem polskiego ustawodawcy jest wprowadzenie postępowania szybszego, prostszego i tańszego dla podatnika.

GŁÓWNE ZAŁOŻENIA PROJEKTU

Zakres informacji przekazywanych organom w wniosku o uproszczoną APA będzie ograniczony w porównaniu do wniosku o wydanie przedniego

porozumienia cenowego, a postępowanie w którym uproszczona APA ma zostać wydana opierać się będzie w istotnej części na ustalaniu okoliczności sprawy na podstawie oświadczeń składanych przez wnioskodawcę. Założeniem ustawodawcy jest, aby uproszczona APA wydawana była w postępowaniu prostszym, szybszym i tańszym dla podatnika – regulacje wskazane w projekcie zdają się założenia te spełniać. Zgodnie z przepisami postępowanie w sprawie uproszczonego porozumienia cenowego powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia jego wszczęcia.

UDZIAŁ DOCHODÓW W PRZYCHODACH CO NAJMNIEJ NA POZIOMIE 1%

Jednocześnie jednak projekt ustawy przewiduje, że uproszczona procedura APA nie zostanie wydana jeśli udział dochodów wnioskodawcy w przychodach w co najmniej dwóch latach podatkowych w okresie trzech ostatnich zakończonych lat podatkowych jest niższy niż 1%. Ustawodawca powyższe ograniczenie argumentuje zabezpieczeniem interesu Skarbu Państwa. Chodzi o to, aby ograniczyć możliwość występowania o uproszczone porozumienie cenowe podmiotom, które ponoszą stratę lub wykazują niewielki tylko udział dochodów w przychodach.

Ustawodawca zakłada także, że udział dochodów w przychodach na poziomie minimum 1% musi zostać utrzymany w dwóch pierwszych latach okresu, na jaki wydany zostanie uproszczona APA. Nietrzymanie tego warunku spowoduje, że uproszczone porozumienie cenowe nie będzie podatnika obowiązywać. W przypadku niespełnienia powyższego warunku podatnik będzie mógł wnioskować o wydanie przedniego porozumienia cenowego.

Między innymi do tej regulacji zgłoszonych zostało mnóstwo zastrzeżeń w ramach konsultacji publicznych projektu.

RÓŻNICE MIĘDZY UPROSZCZONYM UPRZEDNIM POROZUMIENIEM CENOWYM A UPRZEDNIM POROZUMIENIEM CENOWYM

	APA	uproszczona APA
przedmiot decyzji	wszystkie transakcje	tylko transakcje dotyczące: <ul style="list-style-type: none"> - usług o niskiej wartości dodanej - opłat za korzystanie lub prawo do korzystania ze znaku towarowego lub know-how
rodzaj porozumienia	jednostronne, dwustronne i wielostronne	jednostronne
opłata	1% wartości transakcji kontrolowanej opłata stała - 20 000 PLN (z zastrzeżeniem, że ustawa przewiduje minimalną i maksymalną opłatę w zależności od tego czy wydawane porozumienie jest jedno-, dwu- czy wielostronne - np. jednostronne porozumienie dot. transakcji z zagranicznym podmiotem powiązany wynosi 20 000 - 100 000 PLN)	opłata stała - 20 000 PLN
termin na wydanie	bez zbędnej zwłoki, nie później niż: <ul style="list-style-type: none"> - 6 miesięcy dla porozumienia jednostronnego - 12 miesięcy dla porozumienia dwustronnego - 18 miesięcy dla porozumienia wielostronnego 	bez zbędnej zwłoki, nie później niż w ciągu trzech miesięcy od wszczęcia postępowania
termin obowiązywania	nie dłużej niż 5 lat podatkowych (ustawa przewiduje możliwość przedłużenia terminu obowiązywania decyzji, jeżeli elementy uproszczonej APA nie uległy zmianie)	nie dłużej niż 3 lata podatkowe (ustawa przewiduje możliwość przedłużenia terminu obowiązywania decyzji, jeżeli elementy uproszczonej APA nie uległy zmianie)
dotatkowe uwagi	-	jeśli transakcja nie spełnia warunków na uznanie jej za uproszczoną podatek ma dwie możliwości: <ul style="list-style-type: none"> - przekształcenie postępowania w postępowanie o wydanie APA - wycofanie wniosku (podatek odzyska w takim przypadku tylko 50% wniesionej opłaty)

Ponadto zgodnie z założeniami projektu wniosków o wydanie uproszczonej procedury oparty ma być częściowo na oświadczeniach składanych przez członków zarządu podmiotu wnioskującego o jego wydanie – jednym z takich oświadczeń jest oświadczenie na temat rentowności wnioskodawcy czy oświadczenie, że kontrolowana transakcja nie pokrywa się z czynnościami wykonywanymi przez wnioskodawcę (lub wnioskodawca nie nabywa identycznych usług od innych podmiotów). Przyspieszenie postępowania poprzez niebadanie stanu faktycznego przez organ wiąże się zatem z odpowiedzialnością członka zarządu za poprawność złożonego oświadczenia.

PRACE NAD PROJEKTEM CHWILOWO ZAWIESZONO

Ustawodawca chwilowo zawiesił prace nad projektem – z uwagi na fakt, że 30 czerwca 2019 r. minął termin na implementację dyrektywy 2017/1852, w pierwszej kolejności skupiono się nad wdrożeniem jej przepisów do porządku prawnego. Następnie ustawodawca ma powrócić do prac nad małą APA.

Proponowane przez ustawodawcę regulacje nie są idealne, ale ich wprowadzenie, nawet w aktualnie proponowanym brzmieniu, może być dużym ułatwieniem dla podatników nabywających usługi niematerialne od podmiotów powiązanych.

Przedsiębiorcy nadal mogą korzystać ze zwykłej procedury APA, która jednak nie cieszy się zbyt dużą popularnością – jest sformalizowana, długotrwała i kosztowna. Wzrost zainteresowania procedurą APA odnotowano w 2018 r., kiedy polskie MF zapowiadało wprowadzenie procedury uproszczonej i możliwość przekształcenia toczącego się postępowania w sprawie wydania APA w postępowanie uproszczone. MF twierdzi, że nie wycofuje się z wprowadzenia małej APA i po implementowaniu dyrektywy 2017/1852 wznowi prace nad projektem.

Chwilowo MF proponuje przedsiębiorcom rozwiązanie doraźne mające pozwolić na uratowanie wydatków na usługi niematerialne wyłączonych z kosztów podatkowych. Podmioty, które do końca 2019 r. złożą wniosek o wydanie APA dotyczący usług, na które wydatki podlegają limitowaniu, będą mogły zakresem decyzji objąć okres 2018 - 2019, a zatem wstecznie „uratować” koszty z 2018 i 2019 r.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Michał Gosek
doradca podatkowy, Associate Partner
T + 48 61 624 49 39
michal.gosek@roedl.com

→ Podatki

Limit kosztów usług niematerialnych – pojęcie bezpośredniego związku

Anna Piskor
Rödl & Partner Wrocław

Przepisy nakazujące limitowanie kosztów usług niematerialnych nabywanych od podmiotów powiązanych obowiązują w Polsce od 1 stycznia 2018 r. Są one zdecydowanie niekorzystne dla przedsiębiorców i od początku budzą ich wątpliwości.

Zgodnie z przepisami, limitowaniu nie podlegają koszty bezpośrednio związane z wytworzonymi towarami czy świadczeniem usług. Brak jednak ustawowej definicji bezpośredniego związku, dlatego pojawiały się duże trudności interpretacyjne. Powodowało to konieczność występowania

przez podatników z wnioskami o interpretacje indywidualne, w których podejmowano próby odniesienia się do konkretnych stanów faktycznych. Niestety rozstrzygnięcia organów niejednokrotnie były niekorzystne dla wnioskodawców.

ZARZĄDZANIE ZAKUPAMI

Na uwagę w tym kontekście zasługuje wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (z 18 lipca 2019 r. sygn. III SA/Wa 2655/18. WSA), podtrzymujący stanowisko wyrażone przez organ skarbowy w wydanej negatywnej interpretacji. Organ podjął bowiem próbę zdefiniowania spornego pojęcia.

W analizowanym wyroku rozważano konieczność limitowania usług zarządzania procesem zakupowym przez spółkę z branży spożywczej. Firma ta we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wskazała, że w ramach działalności grupy kapitałowej przyjęto zasadę, iż procesem zakupu zarządza jeden wybrany podmiot. Działa on jako agent zakupowy, negocjując warunki dostaw towarów i usług niezbędnych do prowadzenia działalności.

Wątpliwości dotyczyły tego, czy wydatki na tę usługę, którą najogólniej można nazwać zarządzaniem zakupami, można w całości odliczyć od przychodu. W ocenie spółki nabywane od kontrahenta usługi stanowią świadczenia o charakterze zarządczym, co oznacza, że na mocy przepisów podlegają limitowaniu. Jednakże wskazywano, że w tym wypadku można uznać je za bezpośrednio związane z wytworzeniem towarów, w związku z czym zastosowanie znajdzie zwolnienie z konieczności limitowania. Podatnik argumentował, że nabywane usługi wpływają na cenę finalnych produktów – jako element bazy kosztowej branej po uwagę przy ustalaniu ceny.

Dyrektor Krajowej Administracji Skarbowej stwierdził, że stanowisko prezentowane przez spółkę nie jest prawidłowe. Wskazywał, że brak jest związku wspomnianych wydatków z konkretnym produktem bądź usługą. Brak jest jednoznacznego przełożenia kosztów na cenę produktów, w związku z czym wydatki te wpływają pośrednio na wytwarzane towary.

SPÓR O BEZPOŚREDNIOŚĆ

Na kanwie tego sporu WSA w Warszawie wydał rozstrzygnięcie niekorzystne dla podatnika. Głównym rozważanym problemem było właściwe zdefiniowanie bezpośredniego związku poniesionych kosztów z towarami. Powołując się na wyroki dotychczas wydane przez inne sądy administracyjne, sąd wskazywał że w badanym wypadku brak jest takiego związku. Podnosił, że o bezpośrednim powiązaniu kosztu z towarem będzie świadczył bezpośredni wpływ nabytych świadczeń na cenę konkretnego towaru. Podobne stanowisko w tym zakresie, w analogicznym stanie faktycznym zaprezentował również WSA w Gliwicach (wyrok z 10 kwietnia 2019 r., sygn. I SA/Gl 24/19). Sąd podkreślił, że w celu wytworzenia produktu finalnego podmiot musi nabyć poszczególne komponenty i że ich nabycie stanowi koszt, który bezpośrednio powiązany jest z produktem finalnym. Jednakże sposób organizacji zakupu poszczególnych półproduktów nie spełnia kryterium bezpośredniości.

CO W TAKIEJ SYTUACJI ZROBIĆ?

Wskazany wyrok WSA jest o tyle istotny z punktu widzenia podatników, że wskazuje na niekorzystne stanowisko w zakresie limitowania kosztów usług niematerialnych również sądów administracyjnych. Polskie podmioty często korzystają ze wsparcia powiązanych spółek zagranicznych. Zazwyczaj ponoszenie kosztów na nabycie tego typu usług jest niezbędne do wykonywania podstawowej działalności. W ocenie spółek wszelkie koszty warunkujące produkcję powinny być wyłączone ze stosowania niekorzystnego limitowania. Niestety niekorzystna wykładnia przepisów prezentowana przez organy skarbowe jest coraz częściej podtrzymywana przez sądy administracyjne. Zasadne jest każdorazowe weryfikowanie zakresu nabywanych tego typu usług. Konieczne jest dokonanie rzetelnej oceny, podpartej najnowszym orzecznictwem, na podstawie której zostanie podjęta decyzja o właściwej kwalifikacji ponoszonych wydatków.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Anna Piskor
doradca podatkowy, Senior Associate
T + 48 71 606 04 12
anna.piskor@roedl.com

→ Podatki

Podatek dochodowy od przychodów z tytułu własności budynków

Agnieszka Gliwińska
Rödl & Partner Wrocław

Z początkiem 2018 r. wprowadzony został podatek dochodowy od przychodów z tytułu własności budynku będącego środkiem trwałym. Dotyczył wówczas budynków handlowo-usługowych, czyli centrów i galerii handlowych oraz budynków biurowych. Od stycznia 2019 opodatkowanie rozszerzono na wszystkie rodzaje budynków oddane w najem oraz zmieniono zasady rozliczania podatku.

Zmiany dotyczą ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 24b) oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 30g). Celem wprowadzenia regulacji jest opodatkowanie dużych podmiotów świadczących usługi najmu, które stosując agresywną optymalizację całkowicie unikają opodatkowania albo płacą podatek niewspółmiernie do przychodów. Jednocześnie w uzasadnieniu projektu nowelizacji zaznaczono, że „nie jest celem tego podatku karanie podatników, którzy z przyczyn obiektywnych, ekonomicznie uzasadnionych płacą niski podatek dochodowy lub wykazują stratę”.

Z podatku zwolnione są budynki mieszkalne oddane do użytku w ramach rządowych i samorządowych programów budownictwa społecznego. Jeżeli natomiast w wynajętym budynku część lokali została oddana do użytku w ramach programów budownictwa społecznego, podatek pomniejsza ustalony przychód proporcjonalnie do udziału powierzchni użytkowej tych lokali mieszkalnych w całkowitej powierzchni użytkowej budynku.

Obowiązek podatkowy obejmuje przychody podatnika z tytułu posiadania przez niego na własność lub współwłasność środka trwałego stanowiącego nieruchomość budynkową znajdującą się na terytorium Polski, oddaną w całości lub części do użytkowania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze.

Jeśli budynek został oddany w leasing, podatnikiem jest podmiot dokonujący odpisów amortyzacyjnych. Jeżeli podatnik wynajął nie więcej, niż 5% powierzchni użytkowej budynku, nie opodatkowuje takiego przychodu.

Przychodem jest wartość początkowa budynku będącego środkiem trwałym, wynikająca z prowadzonej ewidencji, ustalona na pierwszy dzień każdego miesiąca. W celu poprawnego ustalenia podstawy opodatkowania należy na bieżąco weryfikować działania mogące wpłynąć na wartość początkową budynku np. modernizacje, ulepszenia, adaptacje czy rozbudowy budynków.

Podstawą opodatkowania jest suma przychodów z poszczególnych budynków podlegających opodatkowaniu podatkiem od przychodów z budynków, pomniejszona o kwotę 10 mln zł. Różnica opodatkowana jest stawką podatku wynoszącą 0,035%. Próg 10 mln zł należy traktować jako kwotę wolną od podatku. Nieruchomości o niższej wartości nie zostaną objęte omawianym podatkiem. Jednocześnie należy zauważyć, że kwotę 10 mln zł, odejmuje się do sumy przychodów ze wszystkich budynków znajdujących się w posiadaniu podatnika.

Jeżeli podatnik posiada udział w kapitale podmiotu powiązanego (w rozumieniu przepisów o cenach transferowych), wówczas przychód ustala się w proporcji w jakiej przychód z własności budynku pozostaje wobec ogólnej kwoty przychodów podatnika oraz podmiotów powiązanych. Jak wskazano w uzasadnieniu nowelizacji: „rozwiązanie to ma na celu przeciwdziałanie ewentualnemu przenoszeniu własności (współwłasności) budynków pomiędzy podmiotami powiązаныmi w celu uniknięcia opodatkowania podatkiem minimalnym”.

Zgodnie z interpretacją indywidualną Dyrektora Krajowej Izby Skarbowej z 11 marca 2019 r., w odniesieniu do podmiotów powiązanych kapitałowo w rozumieniu odpowiednich przepisów ustaw o podatku dochodowym kwota 10 mln zł będzie dzielona na te podmioty w proporcji, w jakiej przychód z budynku podatnika pozostaje w ogólnej kwocie przychodów wszystkich podmiotów powiązanych (0111-KDIB2-1.4010.512.2018.1.MJ). W związku z tym nie jest możliwe, by łączna kwota wolna w przypadku podmiotów powiązanych przekroczyła 10 mln zł.

W sytuacji gdy tylko część środka trwałego oddana została do użytkowania, przychód ustala się proporcjonalnie do udziału powierzchni użytkowej oddanej w całkowitej powierzchni użytkowej tego budynku.

Podatnik co miesiąc oblicza podatek i wpłaca go na rachunek urzędu skarbowego w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który płacony jest podatek.

Podatek od budynków ten może być neutralny, ponieważ jego kwotę podatnicy mogą odliczyć od zaliczek na „podstawowy” podatek dochodowy.

Zapłacony podatek od budynku podatnik odlicza od zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych (fizycznych). Jednocześnie jeżeli podatek za budynek jest niższy niż zaliczka na podatek dochodowy w danym miesiącu, podatnik może nie wpłacać podatku od budynku. Z kolei podatek zapłacony i nieodliczony w trakcie roku podatkowego odlicza się od podatku dochodowego obliczonego na koniec roku w zeznaniu rocznym.

Jeżeli nie było możliwe odliczenie podatku, ustawa przewiduje dodatkowy mechanizm odzyskania tego podatku na wniosek podatnika. Zwrot jest dopuszczalny, jeżeli organ podatkowy nie stwierdzi nieprawidłowości w wysokości zobowiązania podatkowego lub straty, obliczonych zgodnie z zasadami ogólnymi w złożonym zeznaniu podatkowym oraz w podatku od przychodów z budynków. Organ będzie badał w szczególności, czy przychody i koszty ustalone zostały na zasadach rynko-

wych; z naciskiem na koszty finansowania dłużnego poniesione w związku z nabyciem lub budową budynku.

Jednakże nawet, gdy organ podatkowy określi zobowiązanie podatkowe lub wysokość straty w innej wysokości niż wynikająca ze złożonego przez podatnika zeznania podatkowego, podatnikowi przysługiwać będzie prawo do częściowego zwrotu w określonej w przepisach wysokości.

Podatnicy będą mieli obowiązek wykazać w zeznaniu rocznym środki trwałe, których wartość początkowa jest uwzględniana przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem od przychodów z budynków, kwotę należnego i zapłaconego podatku od przychodów z budynków oraz kwotę odliczeń tego podatku od zaliczek na podatek dochodowy.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Agnieszka Gliwińska
doradca podatkowy, Senior Associate
T +48 71 606 04 04
agnieszka.gliwinska@roedl.com

→ Prawo

Zmiany w dochodzeniu roszczeń cywilnych

Anastazja Niedzielska-Pitera
Rödl & Partner Kraków

W najbliższym czasie wchodzi w życie nowelizacja kodeksu postępowania cywilnego. Wśród ważniejszych zmian warto wyróżnić kilka, które mają istotne znaczenie dla przedsiębiorców.

ODMIENNE DORĘCZENIA POZWÓW

Od 7 listopada br. doręczenie pozwu przez podwójne awizo nie będzie już możliwe. Jeżeli pozwany nie odbierze przesyłki, strona powodowa będzie uprawniona do zaangażowania komornika. Brak dowodu odbioru doręczenia może skutkować zawieszeniem postępowania, które znacząco przedłuży czas dochodzenia roszczeń od strony

przeciwnej. Z tego powodu bardzo istotne będzie śledzenie zmian w KRS i CEIDG przed złożeniem pozwu i wskazaniem adresu doręczenia.

ZMIANA WŁAŚCIWOŚCI SĄDÓW W ZAKRESIE UMÓW

W związku z nowelizacją zmianie ulegnie właściwość sądów, które będą rozpatrywały roszczenia wynikające z umów. Pozew nie będzie trafiał do sądu właściwego ze względu na siedzibę pozywanego kontrahenta. Właściwość sądu będzie wyznaczać miejsce wykonania umowy. Omawiana zmiana ma na celu odciążenie warszawskich sądów, do których spływały powództwa przeciwko przedsiębiorstwom z siedzibą w Warszawie. Jeżeli pozew zostanie złożony do niewłaściwego sądu,

sprawa zostanie przekazana, ale postępowanie ulegnie wydłużeniu. W celu uniknięcia zwłoki konieczne będzie precyzyjne określenie miejsca wykonania umowy.

OBOWIĄZEK UDZIELENIA ODPOWIEDZI NA POZEW

Do tej pory odpowiedź na pozew była prawem pozwanego. Po nowelizacji, od listopada 2019 r. będzie to jego obowiązek, którego niespełnienie może grozić wydaniem wyroku zaocznego. Wobec tego konieczne będzie sporządzenie odpowiedzi na wezwania sądowe. W piśmie wzywającym sąd określi termin złożenia odpowiedzi, która będzie stanowić wiążące stanowisko pozwanego w sprawie.

NOWOŚĆ – POSIEDZENIA PRZYGOTOWAWCZE I PLAN ROZPRAWY

Od 7 listopada tego roku postępowania sądowe będą rozpoczynały się tzw. posiedzeniem przygotowawczym, które jest rozwiązaniem wprowadzonym przez nowelizację. Podczas takiego posiedzenia sąd oraz strony procesu ustalą plan rozprawy, a w nim terminarz rozpraw, terminy składania pism i przeprowadzania dowodów oraz datę wydania wyroku. Warto nadmienić, iż w niektórych przypadkach plan będzie mógł zostać ustalony bez udziału pozwanego. W związku z tym istotne jest, aby na posiedzeniu przygotowawczym zawsze byli obecni przedstawiciele każdej ze stron. Pozwoli to uniknąć niefortunnego rozkładu rozpraw lub przeprowadzenia dowodu za pomocą tylko niektórych środków dowodowych.

ODRĘBNE POSTĘPOWANIE GOSPODARCZE

W ramach nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego zostanie wprowadzony również odrębny rodzaj postępowania, związanego ze sprawami toczącymi się między przedsiębiorcami, tzw. postępowanie gospodarcze. Do sądów gospodarczych zostały przekazane również wszystkie spory z zakresu umów o roboty budowlane, umów leasingu i spraw dotyczących upadłości. Jeżeli w sprawie wystąpi mikroprzedsiębiorca, będzie mógł żądać rozpoznania sprawy w zwykłym trybie, ale wciąż przed sądem gospodarczym. Dowód z zeznań świadków będzie mieć dużo mniejsze znaczenie od dowodu przeprowadzonego z dokumentów. Postępowanie gospodarcze będzie dużo bardziej rygorystyczne. Przywrócenie terminu do złożenia pisma zostanie uwzględnione tylko wyjątkowo, w szczególnych przypadkach. Zatem konieczna będzie szybka reakcja prawna na wszelkie pisma od sądu i przeciwników procesowych.

OGRANICZENIE POTRĄCENIA

Ze względu na nadużywanie zarzutu potrącenia w procesie możliwość jego stosowania będzie bardzo ograniczona. Podczas postępowania cywilnego potrącane będą jedynie wierzytelności niesporne lub takie, które zostały udowodnione dokumentem niepochodzącym wyłącznie od strony potrącającej. Do tej pory możliwość potrącania wzajemnych wierzytelności była dużo szersza. Od listopada tego roku niezbędna będzie wcześniejsza analiza każdego potrącanego roszczenia, które zostanie podniesione przez stronę. Oznaczać to może konieczność wystąpienia z powództwem wzajemnym w celu obrony swoich praw.

SZYBSZY PROCES

Nowelizacja wprowadza sankcje za nadużycie praw procesowych. Sąd będzie uprawniony do ukarania strony grzywną lub podwyższonymi (nawet dwukrotnie) kosztami procesowymi. Nadto możliwe będzie także zwiększenie wysokości odsetek należnych od strony nadużywającej swoich praw procesowych. Postępowanie cywilne ma również przyspieszyć dzięki częstszemu odrzuceniu pozwów i zażaleń wnoszonych ponownie do sprawy. Sąd nie będzie rozpoznawał pism o sprostowanie, wykładnię lub uzupełnienie wyroku, jeśli ich celem będzie przedłużenie sprawy. W tym stanie konieczne jest takie formułowanie pism procesowych, które nie będzie grozić posądzeniem o przewlekanie postępowania.

WYŻSZE KOSZTY SĄDOWE

Wraz z nowelizacją i to już od 21 sierpnia br. podwyżce uległa większość opłat sądowych. Opłata maksymalna wzrosła z 100 000 zł do 200 000 zł, a w niektórych wypadkach może wynieść nawet 500 000 zł. Podwyższone zostały opłaty za drobne roszczenia: z 30 zł do 100 zł. Wprowadzona została także opłata od wniosku o uzasadnienie wyroku, które do tej pory były wydawane bezpłatnie. Uiszczenie właściwej opłaty będzie warunkowało skuteczne wniesienie pisma (np. pozwu, apelacji lub zażalenia). Błędne określenie opłaty może spowodować odrzucenie środków zaskarżenia lub innych pism procesowych.

WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW

Większość nowych przepisów wejdzie w życie 7 listopada 2019 r. Stosowanie pozostałych

norm rozpoczyna się w różnych terminach, np. 21 sierpnia 2019 r., 7 lutego lub 7 sierpnia 2020 r. Jednak do sporów sądowych, które rozpoczęły się przed nowelizacją, zastosowanie znajdą normy postępowania cywilnego w brzmieniu poprzednim. Należy pamiętać o analizie przepisów przejściowych, które wyznaczają normy, jakie będą obowiązywać w danym postępowaniu.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Jagna Kowalczyk-Fudali
radca prawny, Senior Associate
T +48 12 378 66 33
jagna.kowalczyk-fudali@roedl.com

→ MDR w pytaniach i odpowiedziach

Jakie są podstawowe formularze i terminy dotyczące obowiązków MDR?

Michał Gosek, Agnieszka Szczotkowska
Rödl & Partner Poznań

Ordynacja podatkowa rozróżnia cztery formularze zgłoszenia MDR – w zależności od podmiotu zgłaszającego, typu schematu podatkowego i etapu na jakim jest dokonywanie czynności przedsiębiorca zobowiązany będzie do dokonania innego rodzaju zgłoszenia.

MDR-1

W tym zgłoszeniu przedstawia się wszystkie informacje dotyczące schematu podatkowego (włącznie z kwotą korzyści podatkowej, zastosowanymi przepisami, danymi identyfikacyjnymi podmiotów dokonujących transakcji). W zgłoszeniu typu MDR-1 należy także podać streszczenie schematu podatkowego i wyczerpujący opis całego uzgodnienia. Pominięcie informacji może skutkować wezwaniem spółki do uzupełnienia zgłoszenia.

MDR-2

Zgłoszenie typu MDR-2 zastrzeżone jest dla podmiotów objętych tajemnicą zawodową, których przedsiębiorca z tejże tajemnicy nie zwolnił. Jest to zgłoszenie zanonimizowane – nie zawiera danych

podmiotu, któremu udostępniono schemat ani opisu udostępnionego czy wdrożonego schematu. W zgłoszeniu tym podaje się jedynie liczbę podmiotów poinformowanych o konieczności zgłoszenia formularza MDR-1.

MDR-3

Ten formularz dotyczy zgłaszania organom podatkowym korzyści wynikających z zastosowanego schematu – każdorazowo w terminie złożenia deklaracji podatkowej dla podatku, w którym osiągnięto korzyść podatkową. Jest to, podobnie jak MDR-1, zgłoszenie bardzo szczegółowe. Co istotne, zgłoszenie MDR-3 musi zostać podpisane wszystkie osoby reprezentujące podmiot jako kierownik jednostki w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości.

MDR – 4

Zgłoszenie typu MDR-4 odnosi się do udostępnianych schematów standaryzowanych – dotyczy ono głównie podmiotów zajmujących się doradztwem podatkowym i prawnym, ponieważ one przede wszystkim udostępniają schematy podatkowe standaryzowane.

KTO PODPISUJE MDR?

W zależności od rodzaju dokonywanego zgłoszenia, inny będzie podmiot podpisujący formularz. Przykładowo zgłoszenie MDR-1 podpiswane jest przez osoby reprezentujące podmiot – zgodnie z przyjętymi zasadami reprezentacji. Możliwe jest też dokonanie zgłoszenia MDR-1 przez pełnomocnika. Natomiast zgłoszenie MDR-3 (tj. zgłoszenie dot. osiągniętych korzyści i ewentualnych zmian wprowadzonych w zastosowanym schemacie) musi zostać podpisane przez wszystkich kierowników jednostki w rozumieniu przepisów ustawy o rachunkowości. Ponadto dokonanie zgłoszenia MDR-3 nie jest możliwe przez pełnomocnika, a podpisanie MDR-3 równoznaczne jest ze złożeniem oświadczenia o prawdziwości przekazanych informacji oraz odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

CO PO ZGŁOSZENIU MDR?

Samo zgłoszenie schematu podatkowego w terminie nie oznacza jeszcze wypełnienia wszystkich obowiązków związanych z raportowaniem schematów podatkowych. Podmiot objęty raportowaniem powinien na bieżąco monitorować zmiany w zastosowanym schemacie i w razie konieczności zaktualizować informacje w zgłoszeniu MDR-3. Dodatkowo 30 czerwca 2020 r. mija termin na implementację dyrektywy unijnej obligującej do raportowania schematów podatkowych, co oznacza że już wkrótce w przypadku schematów transgranicznych przedsiębiorcy w pierwszej kolejności będą musieli rozstrzygnąć, w którym z państw powinni dany schemat zgłosić.

Sankcje za nieprawidłowości związane z raportowaniem schematów podatkowych

Marcin Muchowski
Rödl & Partner Warszawa

JAKIE SANKCJE PRZEVIDUJĄ PRZEPISY?

Pierwsza grupa to kary określone w ordynacji podatkowej za brak procedury przeciwdziałania nieraportowaniu schematów podatkowych przez podmioty obowiązane. Chodzi tu o promotorów, a także podmioty zatrudniające promotorów lub wypłacające im wynagrodzenie, których przychody lub koszty, w rozumieniu przepisów o rachunkowości, ustalone na podstawie prowadzonych ksiąg ra-

chunkowych, przekroczyły w roku poprzedzającym rok obrotowy równowartość 8 mln zł. Kary mogą wynieść do 10 mln zł.

Drugą grupę stanowią sankcje z kodeksu karnego skarbowego za uchybienia w procesie raportowania schematów podatkowych. Nowe przepisy przewidują kary grzywny – w 2019 r. do 21,6 mln zł – za niezaraportowanie schematu czy spóźnione złożenie raportu, a także inne zachowania wskazane w art. 80f kodeksu karnego skarbowego. Dodatkowo przewidziana jest kara grzywny za posługiwanie się nieważnym numerem schematu podatkowego – w 2019 r. do 7,2 mln zł.

CO WPŁYWA NA OSTATECZNĄ WYSOKOŚĆ KARY?

Czynniki różnią się nieco w przypadku sankcji administracyjnych i karnych. W obu przypadkach istotna jest waga naruszenia, czas jego trwania oraz działania podjęte po zaistnieniu naruszenia celem jego ograniczenia. Organy badają też sytuację majątkową osoby fizycznej, będącej sprawcą naruszenia (majątek, przychody, koszty, nadzwyczajne okoliczności skutkujące mniejszymi możliwościami zarobkowymi).

Dodatkowo w przypadku przestępstw z KKS, jeśli uda się wykazać, że zachodzą szczególne okoliczności wskazujące na niski stopień społecznej szkodliwości czynu, a sposób i okoliczności jego popełnienia nie wskazują na rażące lekceważenie prawa lub reguł ostrożności wymaganych w danych okolicznościach, sprawca odpowiada jak za wykroczenie skarbowe, co oznacza że maksymalny wymiar kary grzywny w 2019 r. nie przekroczy 45 000 zł.

Raportowanie schematów podatkowych a tajemnica zawodowa

Dawid Zwijacz
Rödl & Partner Kraków

1 stycznia 2019 roku weszły w życie przepisy w zakresie przekazywania informacji o schematach podatkowych (tzw. MDR). Nowe regulacje mają bardzo duży wpływ na wykonywanie zawodów prawniczych – doradcy podatkowego, radcy prawnego czy adwokata, gdyż mogą pozostawać w kolizji z nakazem zachowania tajemnicy zawodowej, podważając tym samym wzajemne zaufanie pomiędzy osobą wykonującą zawód prawniczy a klientem. Poddano w szczególności w wątpliwość

skuteczność zwolnienia z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej wobec klienta. Zdaniem ustawodawcy zmienione przepisy należy rozumieć jako normy o charakterze *lex specialis*, które jednoznacznie przesądzą o takiej możliwości. Art. 86b § 7 stanowi bowiem, że przekazanie informacji o schemacie podatkowym w sytuacji zwolnienia z obowiązku nie narusza obowiązku zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej. Dotyczy to również przekazania informacji o standaryzowanym schemacie lub przesłania do szefa KAS zawiadomienia o poinformowaniu klienta o obowiązku przekazania schematu podatkowego.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELAJĄ:

Michał Gosek
doradca podatkowy, Associate Partner
T + 48 61 624 49 39
michal.gosek@roedl.com

Marcin Muchowski
doradca podatkowy
T + 48 22 696 28 00
marcin.muchowski@roedl.com

Agnieszka Szczotkowska
doradca podatkowy
T +48 61 624 49 22
agnieszka.szczotkowska@roedl.com

Dawid Zwijacz
radca prawny
T + 48 12 378 66 08
dawid.zwijacz@roedl.com

→ Aktualności podatkowe

Podatek od sprzedaży detalicznej: Komisja Europejska odwołuje się do TSUE

Agata Pezda
Rödl & Partner Wrocław

25 lipca 2019 r. rzecznik Ministerstwa Finansów poinformował, że Komisja Europejska (KE) odwołała się od wyroku Sądu Unii Europejskiej (SUE) z 16 maja 2019 r. w sprawie podatku od sprzedaży detalicznej w Polsce. Sprawę będzie teraz rozstrzygał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE).

Pierwotnie ustawa o podatku od sprzedaży detalicznej miała wejść w życie we wrześniu 2016 roku i zakładała wprowadzenie dwóch stawek podatku od handlu: 0,8% od przychodu między 17 mln zł a 170 mln zł miesięcznie i 1,4% od przychodu powyżej 170 mln zł miesięcznie.

W związku z wprowadzeniem tego podatku KE wszczęła we wrześniu 2016 r. postępowanie o naruszenie przez Polskę prawa unijnego. Argumentowała, że konstrukcja podatku faworyzuje mniejsze sklepy i może być uznana za niedozwoloną pomoc publiczną, a ponadto podatek został wprowadzony w sposób niezgodny z prawem. Wydała też nakaz zawieszenia stosowania podatku.

Polska nie zgodziła się z tym stanowiskiem, ale pobór podatku został zawieszony do grudnia 2019 r. Wskutek tego przepisy ustawy o podatku od sprzedaży detalicznej nie mają zastosowania do przychodów ze sprzedaży detalicznej osiągniętych do 31 grudnia 2019 r., a podatnicy nie są zobowiązani do składania deklaracji podatkowych o wysokości podatku od sprzedaży detalicznej oraz do obliczania i wpłacania tego podatku do końca 2019 r.

Na przełomie listopada i grudnia 2016 r. Polska zaskarżyła w całości decyzję Komisji Europejskiej. W skardze zarzuciła, że KE dokonała błędnej kwalifikacji podatku jako pomocy państwa i naruszyła unijne prawo poprzez nakazanie niezwłocznego zawieszenia stosowania progresywnej skali polskiego podatku od sprzedaży detalicznej.

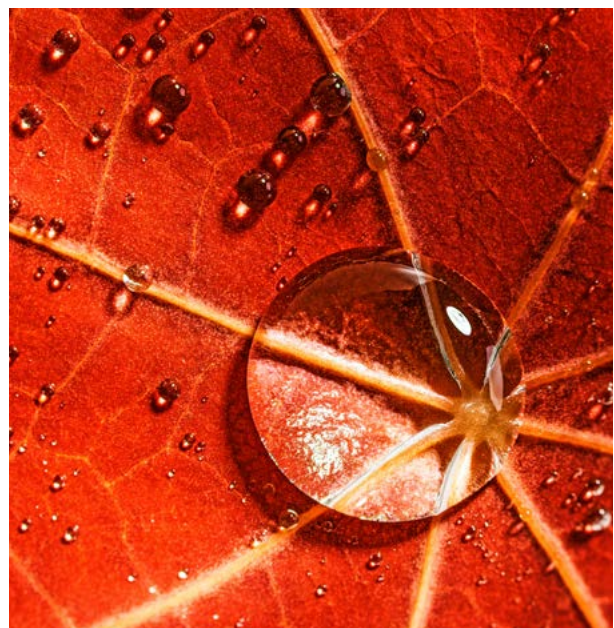
W wyroku z 16 maja 2019 r. Sąd Unii Europejskiej (SUE) w połączonych sprawach sygn. T-836/16 i T-624/17 stwierdził nieważność decyzji KE. W jego opinii Komisja Europejska „nie mogła słusznie wywieść istnienia selektywnych korzyści towarzyszących podatkowi od sprzedaży detalicz-

nej z samej tylko progresywnej struktury tego nowego podatku”. Sąd stwierdził też m.in., że można domniemywać, iż przedsiębiorstwo osiągające wysokie przychody może dzięki różnym oszczędnościom związanym ze skalą prowadzenia działalności mieć proporcjonalnie niższe koszty, niż przedsiębiorstwo, które osiąga mniejsze przychody.

Komisja Europejska postanowiła odwołać się od tego wyroku do TSUE.

Po majowym wyroku Sądu UE Ministerstwo Finansów przygotowało projekt nowelizacji ustawy o podatku od sprzedaży detalicznej, przewidujący przyspieszenie wejścia w życie tego podatku. Zgodnie z projektem danina miałaby obowiązywać już od 1 września 2019 r. Firmy prowadzące sprzedaż detaliczną będą zobowiązane prowadzić właściwe ewidencje, obliczać podatek i składać deklaracje podatkowe do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego podatek dotyczy – natomiast sama czynność płatności podatku zostanie odłożona w czasie. Po uprawomocnieniu się orzeczenia TSUE, podatnicy zapłacą daninę za cały okres jej naliczania, czyli za okres od 1 września 2019 r.

Będziemy Państwa informować o dalszych losach projektu.

→ Aktualności podatkowe

WSA: weryfikacja kontrahenta to zadanie fiskusa

Agata Pezda
Rödl & Partner Wrocław

Dokonywanie niezbędnych kontroli podatników w celu wykrycia nieprawidłowości i naruszeń przepisów prawa w zakresie podatku VAT oraz karanie podatników winnych takich nieprawidłowości lub naruszeń to zadanie organów podatkowych. Nie można zatem zobowiązywać podatnika do wykonywania nieograniczonych czynności weryfikacyjnych, w których zastępowałby on fiskusa – orzekł Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi (w wyroku z 25.06.2019, sygn. akt I SA/Łd 218/19).

W sprawie będącej przedmiotem sporu organy podatkowe uznały, że podatnik nie dochował należytej staranności we współpracy z dostawcami ponieważ m.in. nie zawierał pisemnych umów, nie weryfikował siedziby dostawcy, ani tożsamości osoby która dokonywała sprzeda-

ży towaru i jej uprawnień do działania w imieniu zbywcy.

Z taką praktyką ze strony organów podatkowych nie zgodził się WSA w Łodzi, który uznał, że zarzuty nie odpowiadają realiom gospodarczym. Sąd stwierdził, że nie można wymagać aby podatnik sprawdzał kontrahenta w takim stopniu, w jakim robią to organy podatkowe np. weryfikował rzetelność złożonych deklaracji podatkowych. Oczekiwania organu podatkowego muszą mieć racjonalne granice i uwzględniać specyfikę prowadzonej działalności.

W ostatnim czasie organy podatkowe reprezentują restrykcyjne podejście w zakresie stosowania należytej staranności przez podatnika. Omawiane orzeczenie łódzkiego sądu daje podatnikom argumenty do walki z fiskusem, jednak należy mieć na uwadze, że kwestia ta zależy od indywidualnych okoliczności sprawy.

→ Aktualności podatkowe

Nieoprocentowana pożyczka od pracodawcy bez PIT

Agata Pezda
Rödl & Partner Wrocław

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w wydanej 17 czerwca 2019 r. interpretacji indywidualnej potwierdził, że udzielanie pracownikom nieoprocentowanych pożyczek nie powoduje po stronie pracowników powstania przychodu z nieodpłatnych świadczeń, a w konsekwencji pracodawca nie ma obowiązku potrącania od tego przychodu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych (sygn. 0113-KDIPT2-3.4011.256.2019.1.MS).

Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej wystąpiła spółka prowadząca działalność gospodarczą w zakresie produkcji i sprzedaży wyrobów z tworzyw sztucznych. Spółka wyjaśniała, że zamierza udzielać swoim pracownikom nieoprocentowanych pożyczek, które będą finansowane z jej środków obrotowych. Zasady udzielania pożyczek będą jednolite dla wszystkich pracowników

i zostaną określone w regulaminie. Szczegółowe warunki udzielenia oraz spłaty pożyczki określać będzie indywidualna umowa pożyczki zawierana w formie pisemnej pomiędzy pracownikiem a spółką.

W ocenie spółki, jeśli pracodawca nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek, a pożyczki są udzielane pracownikom według jednolitych zasad to po stronie pracowników nie powstaje przychód z nieodpłatnych świadczeń, o którym mowa w art. 12 ust. 1 u.p.d.o.f., w związku z otrzymaniem pożyczki nieoprocentowanej. Spółka argumentowała, że zgodnie z kodeksem cywilnym pożyczka jest co do zasady umową nieodpłatną, nie musi więc przewidywać odsetek. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej zgodził się z tym stanowiskiem.

Omawiana interpretacja stanowi korzystną dla podatnika wykładnię przepisów podatkowych, idącą na przekór dotychczasowemu stanowisku organów skarbowych w tym zakresie.

→ Aktualności podatkowe

Zniesienie limitu składek na ZUS w 2020?

Agata Pezda
Rödl & Partner Wrocław

Rząd poszukując nowych środków budżetowych powraca do pomysłu z 2018 r. dotyczącego zniesienia limitu na składki ZUS. Wynika to z projektu budżetu państwa na rok 2020, przyjętego 27 czerwca 2019 r. przez Radę Ministrów.

Po wprowadzeniu omawianej zmiany osoby najlepiej zarabiające będą płaciły składki na ZUS od całości swoich dochodów. Zwiększą się więc koszty zatrudnienia. Obecnie limit podstawy składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wynosi 30-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Będziemy informować Państwa na bieżąco o dalszych pracach w tym zakresie.

→ Aktualności podatkowe

Obowiązkowy split payment dla wybranych transakcji

Agata Pezda
Rödl & Partner Wrocław

30 sierpnia 2019 r. Prezydent RP podpisał nowelizację ustawy o VAT wprowadzającą obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności na wybrane transakcje.

Już od 1 listopada 2019 r. obowiązkowym mechanizmem split payment zostaną objęte towary i usługi, które obecnie objęte są odwrotnym obciążeniem oraz odpowiedzialnością solidarną. Tym samym obowiązkowa podzielona płatność obejmie szeroko rozumiane usługi budowlane oraz transakcje, których przedmiotem są m.in.: wybrane artykuły elektroniczne, tworzywa sztuczne, wyroby stalowe, metale szlachetne i nieszlachetne, czy odpady i surowce wtórne.

Mechanizmem podzielonej płatności zostaną objęte również towary rozliczane do tej pory na zasadach ogólnych takie jak: sprzedaż hurtowa i detaliczna części i akcesoriów do pojazdów samochodowych i motocykli, akumulatory elektryczne, telewizory, komputery, kamery cyfrowe, węgiel kamienny i brunatny, koks i torf.

Obowiązkowe stosowanie mechanizmu obejmie transakcje pomiędzy podatnikami VAT, których wartość brutto wyniesie co najmniej 15 000 zł. Na fakturach konieczne będzie stosowanie adnotacji: „mechanizm podzielonej płatności”.

Dodatkowo obowiązkowy split payment może dotyczyć również podmiotów niemających siedziby w Polsce, które wykonują transakcje opodatkowane VAT w Polsce. W konsekwencji będą one zobowiązane do otworzenia rachunku rozliczeniowego w polskim banku.

Za niestosowanie się do nowych przepisów grożą sankcje zarówno dla sprzedawcy, jak i nabywcy towarów. Warto zatem jak najszybciej rozpocząć proces przygotowywania się do wdrożenia nowych obowiązków. Zachęcamy Państwa do kontaktu z naszymi doradcami podatkowymi.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Dominika Tyczka
doradca podatkowy, Associate Partner
T +48 71 606 04 16
dominika.tyczka@roedl.com

Obserwuj nas w mediach społecznościowych
#Rödl&PartnerwPolsce

YouTube

LinkedIn®

Newslettery

Pozostańmy w kontakcie!

Jesteś zainteresowany otrzymywaniem newsletterów i zaproszeń na wydarzenia?

Wypełnij formularz na stronie

www.roedl.pl

Dzielimy się wiedzą | Tax & Law News | SSE News | OZE News | Newsletter Polska

SZKOLENIA | SEMINARIA | SPOTKANIA | KONFERENCJE | ŚNIADANIA BIZNESOWE

Impressum

Wydawca:

Rödl & Partner
ul. Sienna 73, 00-833 Warszawa
T + 48 22 696 28 00
www.roedl.pl

Odpowiedzialny za treść:

Liliane Preusser
liliane.preusser@roedl.com

Redakcja:

Barbara Klimek
barbara.klimek@roedl.com

Niniejszy biuletyn stanowi niewiążącą informację i służy ogólnym celom informacyjnym. Nie stanowi on doradztwa prawnego, podatkowego lub gospodarczego, a informacje nim zawarte nie mogą zastępować indywidualnego doradztwa. Przy redagowaniu biuletynu Rödl & Partner dokłada najwyższej staranności, jednak nie ponosi odpowiedzialności za prawidłowość, aktualność i kompletność informacji. Rödl & Partner nie ponosi również odpowiedzialności za decyzje, które czytelnik podejmie po przeczytaniu biuletynu. Zawarte w nim informacje nie odnoszą się do konkretnego stanu faktycznego, dlatego każdym przypadku należy zasięgnąć fachowej porady. Osoby wyznaczone do kontaktu z naszej strony są do Państwa dyspozycji. Cała treść biuletynu stanowi własność intelektualną Rödl & Partner i jest objęta ochroną praw autorskich. Osoby korzystające z tych informacji mogą pobierać, drukować i kopiować treść wyłącznie na własne potrzeby. Wszelkie zmiany, powielanie, rozpowszechnianie i publiczne przekazywanie treści całości lub części w jakiegokolwiek formie wymagają uprzedniej pisemnej zgody Rödl & Partner.